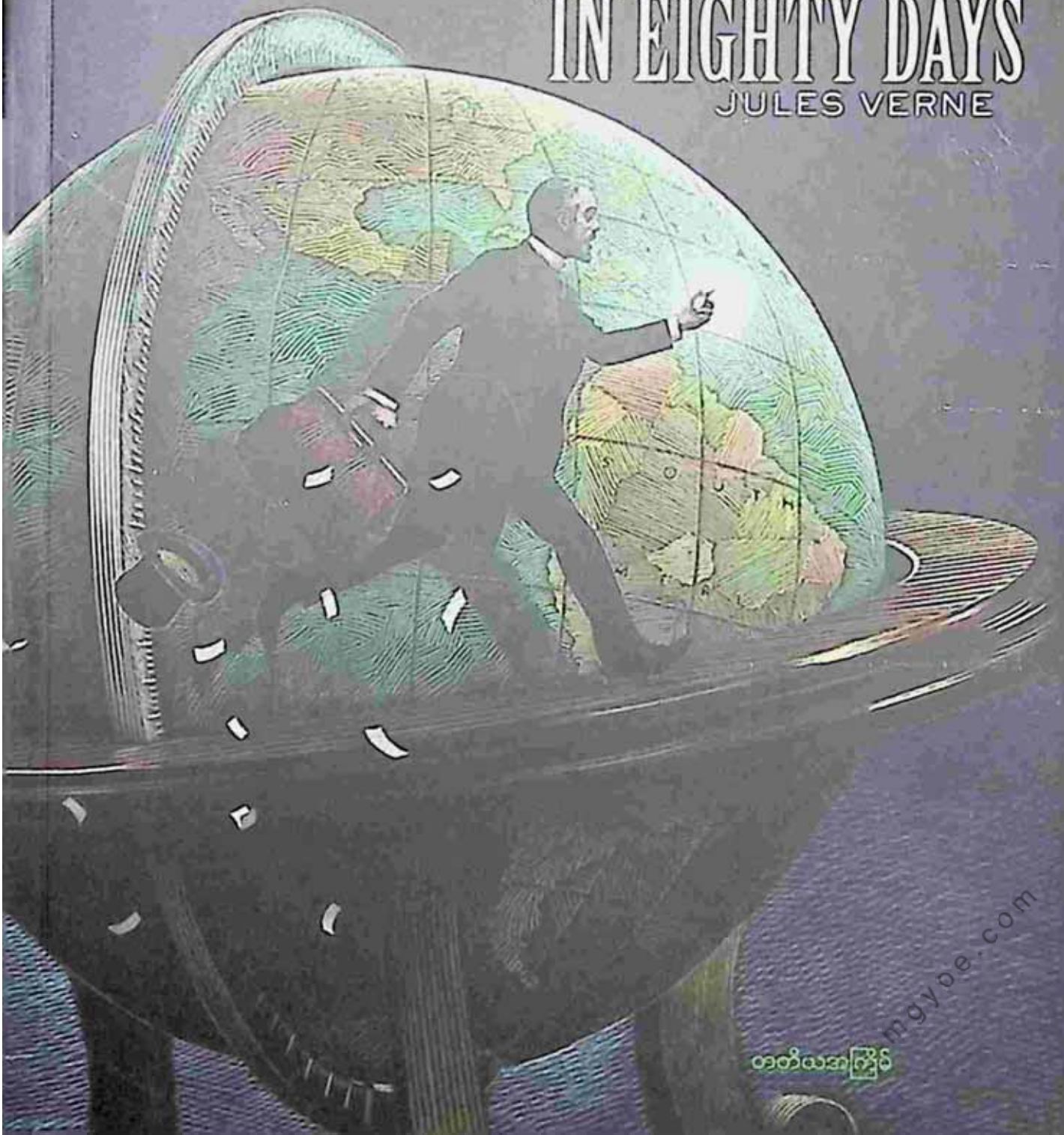

mgyoe.com

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ် နတ်နွယ်

AROUND THE WORLD IN EIGHTY DAYS

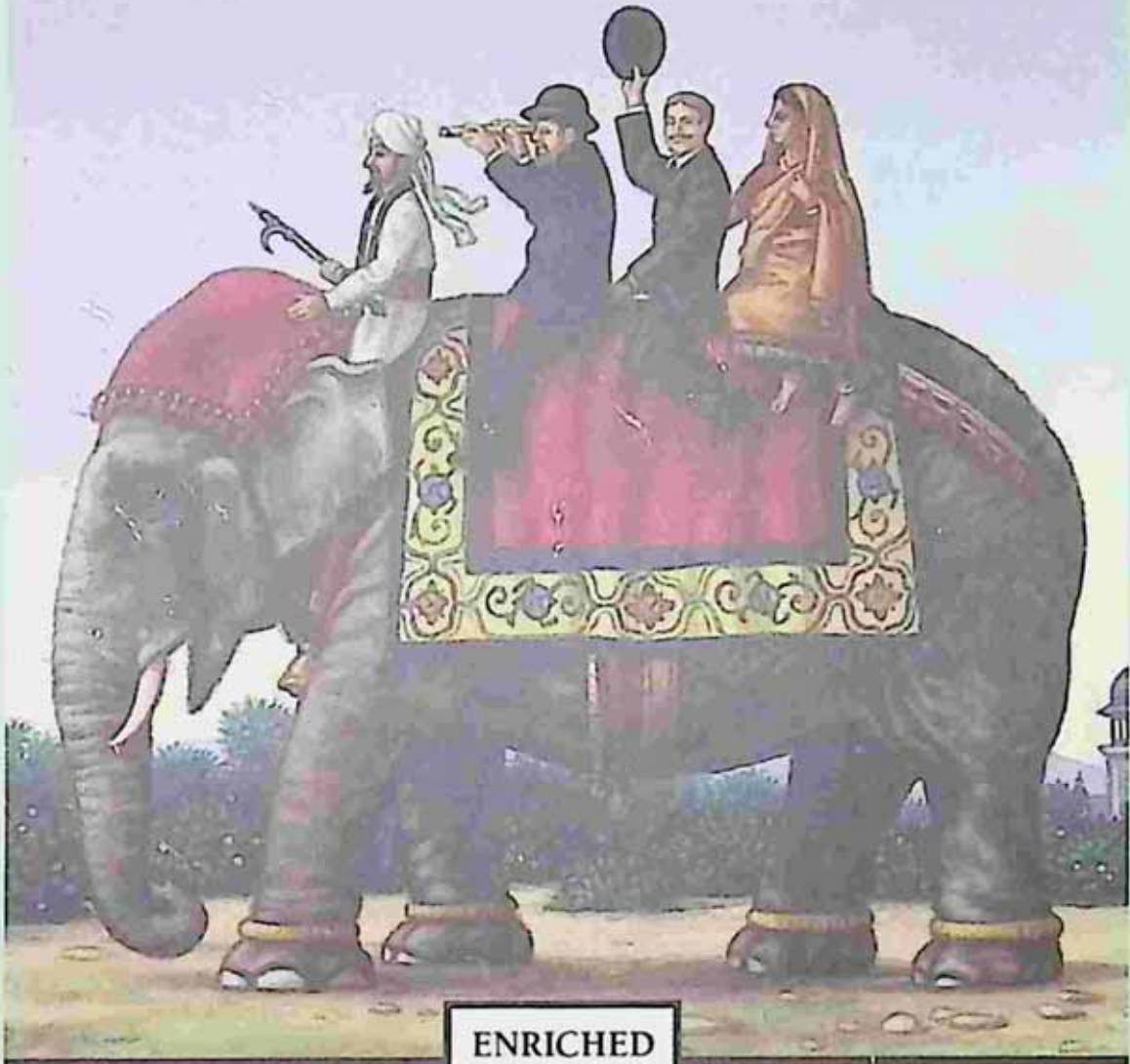
JULES VERNE

အတိတ်အနာဂတ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ENRICHED
CLASSIC

AROUND THE WORLD
IN EIGHTY DAYS

JULES VERNE

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်

နတ်နွယ်

NN0026

1,800.00 KS

ကမ္ဘာပတ်လည်ရက်ရှစ်ဆယ်၊ နတ်နွယ်
ဆရာနတ်နွယ်၏စာမူစာအုပ်များမူပိုင် - စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်
စာမူကံမှာ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဇင်ဘီ x ၂၀.၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၈၊ ဗေပေါ်ဝါရီလ၊ စာတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၄ အောင်ပင်လယ်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစျေး ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကမ္ဘာပတ်လည်
ရက်ရှစ်ဆယ်
နတ်နွယ်

အစိမ်းလှေကြီး၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ဆရာနှင့်တပည့် တွေ့ကြခြင်း	၁
၂။	ပါဆီပါတောက် မှန်းခြေကိုက်ပြီထင်နေခြင်း	၅
၃။	တန်ဖိုးကြီးသော အာလာပသလ္လာပ	၈
၄။	ပါဆီပါတောက် မင်သက်မိခြင်း	၁၅
၅။	ကမ္ဘာ့အမြင်	၁၉
၆။	စုံထောက်ကြီး စိတ်မရှည်ခြင်း	၂၂
၇။	ရဲအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသုံးမဝင်ခြင်း	၂၇
၈။	ပါဆီပါတောက် သတိလွန်၍ နှုတ်ကျခြင်း	၃၁
၉။	ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ခြင်း	၃၅
၁၀။	ပါဆီပါတောက် ဖိနပ်ဆုံးခြင်း	၄၀
၁၁။	ငွေကို ရေလိုသုံးခြင်း	၄၄
၁၂။	ထူးဆန်းသောအရာများကို တွေ့ရခြင်း	၅၀
၁၃။	ပါဆီပါတောက် အရဲစွန့်လွန်းခြင်း	၅၅
၁၄။	ငွေထောင်ပေါင်းအနည်းငယ် ပိုသုံးမိခြင်း	၆၁
၁၅။	ဟောင်ကောင်ခရီး	၆၅
၁၆။	ဟောင်ကောင်မြို့မှ ဘိန်း	၇၀
၁၇။	အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၇၆
၁၈။	ပါဆီပါတောက်နှင့် နှာခေါင်းရှည်	၈၁

၁၉။	ပစိဖိတသမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်သန်းခြင်း	၈၆
၂၀။	မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားခြင်း	၉၀
၂၁။	ယာဉ်သစ်တစ်မျိုးဖြင့် ခရီးဆက်ခြင်း	၉၆
၂၂။	သန္နိဋ္ဌာန်၏ အကျိုး	၁၀၀
၂၃။	ဖမ်းဆီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်း	၁၀၆
၂၄။	ပါဆီပါတောက် စိုးရိမ်ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း	၁၁၃
၂၅။	ပြုပြင်ရေးကလပ်ဝယ်	၁၁၇
၂၆။	မစ္စတာဖော့ဂ်၏ ခရီးနိဂုံး	

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုကိုရေးသားသူ ဂျူးလ်စ်ဗန်း (၁၈၂၅-၁၉၀၅) သည် စွန့်စားခန်းဝတ္ထု အမြောက်အမြားရေးသားခဲ့ပြီး အားလုံးလောက်ကိုပင် မူရင်း ပြင်သစ် ဘာသာမှ နိုင်ငံခြားဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးကြလေပြီ။ သူ့ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလျှင် စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ခရီးသွားနေရသည့်အလား၊ စွန့်စားနေရ သည့်အလား ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို (၁၈၇၄) ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ စပွတ်ညစ် ဂြိုဟ်တုများသည် ကမ္ဘာကြီးအား မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ပတ်နိုင်နေ သော ဤခေတ်ကြီး၌ ကမ္ဘာကြီးအား ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်နှင့် ပတ်နိုင်ခြင်း မှာ မြန်သည်ဟု ထင်စရာမရှိသော်လည်း (၁၈၇၄) ခုနှစ်အဖို့မူ ဤခရီးသည် အကယ်ပင် အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြသရာ အထူးပင်အောင်မြင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းသော မက်မီလန်တိုက်ထုတ် Magery Green ပြန်လည်ရေးသားထားသည်မှ မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

နတ်နွယ်

အခန်း [၁] ဆရာနှင့်တပည့် တွေ့ကြုံခြင်း

(၁၈၇၂) ခုနှစ်တွင် ဖိလိယက်ဖော့ဂ်အကြောင်းကို သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှပို၍ ဘာမျှမသိရှိကြပေ။ သူသည် အမှတ်(၇)၊ ဆာဗီရီး၊ လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်သည်။ ထိုအိမ်၌ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးရှာရီဒန် (၁၈၁၉) ခုနှစ်၌ ခေါင်းချခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးနှင့်ကား တစ်ဘာသာဖြစ်ပါသည်။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် စကားကို နည်းနိုင်သမျှနည်းနည်းပြောပါသည်။ ဤနှုတ်ဆိတ်မှုကပင် သူ့အား လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စေပါတော့သည်။

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်အား ကုန်တိုက်များ၊ တရားရုံးများတွင်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားမည်သည့်ရုံးများတွင်မှလည်းကောင်း မတွေ့၊ မမြင်ရပါ။ သူသည် ပြုပြင်ရေးကလပ် အသင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဒါပဲဖြစ်၏။ သူကား ချမ်းသာသည်။ သို့သော် အဘယ်ပုံ ချမ်းသာသည်ကား လျှို့ဝှက်မှုပင်။ ဤအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်နိုင်သူမှာ မစ္စတာဖော့ဂ်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် စကားနည်း၍ဖြစ်၏။

သူ ခရီးသွားခဲ့ဖူးသလော ဖြစ်တန်ရာသည်။ အကြောင်းမှာ မည်သူမျှ သူ့ထက်ပို၍ ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း မသိရှိပေ။ မည်မျှပင်ဝေးဝေး သူမသိသော အရပ်ဟူ၍ မရှိပါပေ။ သူသည် အရပ်တကာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး

ပုံရှိသည်။ တခြားနည်းနှင့်မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့နာမ်က ရောက်ရှိပေမည်။

သို့တစေလည်း ဖိလိယက်ဖျောက်သည် လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်ခွာ မသွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပေပြီ။ သူသည် ကလပ်သို့သာ သွား ၏။ သူ့အချိန်ကို သတင်းစာဖတ်၍လည်းကောင်း၊ ဝှစ်ဖဲ ကစား၍လည်း ကောင်း ကုန်ဆုံးစေသည်။ ဤသို့ ကစားရာတွင် သူသည် အမြဲတမ်းလောက် နိုင်လေ့ရှိပြီး အနိုင်များကို အားလုံးလှူဒါန်းပစ်လေ့ရှိ၏။ မစ္စတာဖျောက်သည် ဖဲကစားချင်၍သာ ကစားပြီး နိုင်ချင်၍ ကစားသည် မဟုတ်ပါပေ။

သူသည် ဆာဗီရီးမှအိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေ၏။ ဆွေမျိုး ညာတကာ ရှိပုံမရပေ။ သူသည် နံနက်စာနှင့် ညစာကို ပြုပြင်ရေးကလပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုတည်းမှာပင်၊ စားပွဲတစ်လုံးတည်းမှာပင် နေ့စဉ် တစ်ယောက် တည်း စားလေ့ရှိလေသည်။ သူ လုပ်သမျှသည် ဂဏန်းသင်္ချာလို မှန်မှန် ကန်ကန်ကြီးသာ ဖြစ်၏။ သူသည် ကလပ်မှ အိမ်သို့ ည (၁၁) နာရီခွဲတွင် မှန်မှန်ပြန်လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် (၂၄) နာရီရှိသည့်အနက် သူသည် တစ် ဝက်တီတီကို အိမ်တွင်နေ၍ တစ်ဝက်တီတီကို ကလပ်တွင်နေလေသည်။

ဖိလိယက်ဖျောက်တွင် အစေခံတစ်ဦးရှိသည်။ ၎င်းအစေခံသည် လည်း နေရာတိုင်း၌ တိကျရလေသည်။ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်နေ့တွင် ဂျိမ်းစ်ဖျော့စတာအား အလုပ်မှထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန်ရေကို အပူချိန် (၈၆) ထားရမည့်အစား (၈၄) ထားသော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နေ့မနက်မှာပင် အစေခံသစ်တစ်ယောက် လာရောက် မည်ဖြစ်၏။

မစ္စတာဖျောက်သည် လက်တင်ကုလားထိုင်တွင် မတ်မတ်တောင့် တောင့်ထိုင်ရင်း ထိုသူအား စောင့်နေ၏။ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားမှ စစ်သား တစ်ယောက်လို သူ့ခြေထောက်များကို စေ့ထားသည်။ လက်များကို ဒူးပေါ် တွင်ထား၏။ သူ့နာရီလက်တံများကို ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဤကား အထူး နာရီဖြစ်၏။ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ကို ဖော်ပြလေသည်။ (၁၁) နာရီခွဲသံထိုးသောအခါတွင် မစ္စတာဖျောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပြုပြင် ရေးကလပ်သို့ သွားရပေမည်။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အလုပ်ထုတ်ခံရသော

အစေခံ ဂျိမ်းစ်ဖော့စတာ ဝင်လာပြီးပြော၏။

“လူသစ်လာပြီ ဆရာ”

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးလေ၏။

“မင်း ပြင်သစ်လူမျိုးလား၊ မင်းနာမည်က ဂျွန် တဲ့လား”

မစ္စတာဖော့ဂ်က မေးလိုက်သည်။

“ဂျင်း ပါဆရာ၊ ဂျင်းပါဆီပါတောက်၊ ဒီ ပါဆီပါတောက် (ပွဲတိုင်းကျော်) ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရတာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အခက်အခဲတိုင်းကို လွန်မြောက်နိုင်လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ထမင်းတစ်လုတ်စားရဖို့ အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမပေါ်မှာ သီချင်းဆိုခဲ့တယ်။ အမြင့်ခုန်ခဲ့တယ်။ ဆပ်ကပ်ထဲမှာ ကြိုးတန်းလျှောက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကာယဗလဆရာ လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါ ပဲရစ်မြို့မှာ မီးသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မီးဘေးဆိုးကြီး အများအပြားကို ငြိမ်းသတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလည်း မရှိတာနဲ့ မစ္စတာဖော့ဂ်ဟာလည်း ဒီတိုင်းပြည်မှာ အအေးဆုံးလူတစ်ယောက်လို့ ကြားတာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေချင်လို့ ဆရာ့ဆီလာတာပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဆီပါတောက် (ပွဲတိုင်းကျော်) ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မေ့ပစ်ချင်လို့ပါပဲ ဆရာ”

“ပါဆီပါတောက်ဟာ ကျုပ်နဲ့တော့ ကိုက်ပါတယ်။ မင်းမှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်အတွေ့အကြုံမျိုး ရှိပါတယ်။ မင်း ငါ့စည်းကမ်းတွေကိုကော သိလား”

“သိပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ ခု ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ”

“၁၁ နာရီ ၂၅ မိနစ်”

ပါဆီပါတောက်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ကြီးမားသော ငွေနှာရီတစ်လုံးကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်းနာရီက နောက်ကျတယ်”

ကျွန်တော်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ... ဆရာ

“စိတ်တော့မရှိနဲ့ ဆရာ၊ နောက်ကျတယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“လေးမိနစ်လောက် နောက်ကျတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ (၁၈၇၂) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်၊ မနက် ၁၁ နာရီ ၂၉ မိနစ် အချိန်ကစပြီး မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ”

မစ္စတာ ဖိလိယက်စ်ဖော့ဂ်သည် ထလိုက်၏။ ဘယ်လက်ဖြင့် ဦးထုပ်ကို ယူဆောင်းကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။

ပါဆီပါတောက်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံ တစ်ကြိမ်ကြားရ၏။ သူ့ဆရာ ထွက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် တံခါးပိတ်သံ ကြားရ၏။ ဂျိမ်းစ်ဖော့စတာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ထဲတွင် ပါဆီပါတောက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၂]

ပါဆီပါတောက် မှန်းခြေကိုက်ပြီထင်နေခြင်း

ပါဆီပါတောက် သည် သူ့ဆရာအား ခဏမျှသာတွေ့လိုက်ရသော်လည်း အတော်လေ့ကျက်မိလိုက်၏။ ကောင်းမွန်လှပသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပေပြီ။ သူ့မျက်နှာက တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။ အရပ်ရှည်၍ ဆံပင်ရောင်ပျော့သည်။ ပါးရေနားရေ မတွန့်သေး။ သွားကောင်းမွန်လှပသည်။ သူသည် စိတ်မလှုပ်ရှား၊ တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရှိသည်။ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စေ့စပ်သေချာသည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူကား အပြောသမားမဟုတ်၊ အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲတမ်း အတိုဆုံးလမ်းကို လိုက်လေ့ရှိသည်။ အကျိုးမရှိသောလှုပ်ရှားမှုကို မလုပ်။ သူသည် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေတတ်ခြင်းလည်း မရှိ။ ရေးကြီး သုတ်ပျာလည်း မလုပ်တတ်။ အမြဲတမ်း အချိန်နှင့်ကိုက်၍ လုပ်လေ့ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သူသည် တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည်ကို သိနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ လူအများနှင့်ဆက်ဆံလျှင် အံ့မကိုက်မှုများ ရှိတတ်သည်။ သူက လေးဖင့်မှုကို မလိုလား၍ အံ့မကိုက်မှုများကို ရှောင်ရှားလေသည်။

ဂျင်းပါဆီပါတောက် သည် သူ့စိတ်ကြိုက်ဆရာ ရှာနေသည်မှာ နှစ်အတော်ညောင်းခဲ့ပေပြီ။ သူသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ရိုသေကျိုးနွံတတ်သည်။ ရိုးသား၍ သစ္စာရှိသည်။ သူ့တွင် ရိုးသားသော ခေါင်းလုံးလုံးရှိ၍

မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသည်။ မျက်လုံးပြာသည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည်။ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည်။ ဆံညို၍ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းသည်။ ဘီးနှင့် သုံးချက်သပ်လျှင် ခေါင်းဖြိုးခြင်း ပြီးစီးပြီဖြစ်၏။ သူ၏ စိတ်မြန်လက်မြန် နှင့် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နိုင်မှုများသည် ဖိလိယက်စ်ဖော့ဂ် နှင့် အံကျ၊ မကျမှု စောင့်ကြည့်ကြရပေမည်။

ပါဆီပါတောက် သည် မစ္စတာဖော့ဂ် လိုလားသော အချက်ကျကျ၊ တိကျကျတပည့်မျိုး ဖြစ်ပါ့မလားဆိုသည်ကိုတော့ လက်တွေ့ကသာ ပြနိုင် ပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ယခင်လုပ်ငန်းဆယ်ခုတွင်တော့ အလုပ်ရှင်များသည် သဘောကျနိုင်စရာ မရှိပေ။ ၎င်းတို့က ခရီးသွား၍ စွန့်စားလိုကြသည်။ ဤသည်ကို ပါဆီပါတောက်က စိတ်မဝင်စားပါပေ။ ငယ်ရွယ်စဉ် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး လှည့်လည်သွားလာခဲ့၍ သူသည် ယခုအခါ အခြေစိုက် လိုစိတ် ပြင်းပြနေပေပြီ။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ် လို အိမ်မှမခွာသော အချိန်မှန်သူ တစ်ယောက်သည် သူရှာဖွေနေသော ဆရာမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

(၁၁) နာရီခွဲသံ ထိုးပြီဖြစ်၏။ ပါဆီပါတောက် သည် အိမ်တစ်ခု လုံးကို အစမှအဆုံးတိုင် လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။ အိမ်မှာ သန့်ရှင်း ၍ အထားအသို အစီအစဉ်ကျနသည်။ သူက သဘောကျလေသည်။ လေး ထပ်တွင် သူနေရမည့်အခန်းကို တွေ့ရှိလေသည်။ အခန်းထဲတွင် လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်းအပြင် သူ့ဆရာအခန်းနှင့် ဆက်ထားသော စကားပြောပိုက် ရှိလေသည်။ မီးဖိုအထက်နားတွင် လျှပ်စစ်နာရီတစ်လုံးရှိပြီး မစ္စတာဖော့ဂ် အခန်းထဲမှ နာရီနှင့် အချိန်တူဖြစ်၏။ နာရီနှစ်လုံးသည် အချိန်တူတွင် စက္ကန့် တူ ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။

“ငါနဲ့တော့ အံကိုက်နေတာပဲ” ဟု ပါဆီပါတောက်က တွေးမိ၏။ နေ့စဉ် ပုံသေလုပ်ငန်းကို ဖော်ပြထားသော ညွှန်ကြားချက်များအား နာရီ ပေါ်တွင် တွေ့ရှိ သတိထားမိ၏။ နံနက် (၈) နာရီတွင် မစ္စတာဖော့ဂ် အိပ်ရာမှ ထလေသည်။ သူသည် နံနက် (၁၁) နာရီခွဲမှ ည (၁၁) နာရီခွဲ အထိ ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ သွား၏။ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ အားလုံးကို ကြိုတင်၍ အကွက်ချထားလေသည်။

(၈) နာရီ (၂၃) မိနစ်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်။

(၉) နာရီ (၃၇) မိနစ်တွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် ရေ။ (၉) နာရီ
(၄၀) မိနစ်တွင် ခေါင်းဖြီး။

အစီအစဉ်များကို စဉ်းစား၍ ပါဆီပါတောက် က သဘောအကျ
ကြီး ကျနေ၏။ သူက ဆက်လက်၍ အသေးစိတ်တွေးတောလျက် ရှိသည်။
မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ကလပ်မှ နာရီဝက်ကြာအောင် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာ
ရသဖြင့် ညသန်းခေါင်တွင် အိပ်ရာဝင်လေသည်။

ထို့နောက် ဖိလိယက်ဖော့ဂ်၏ အဝတ်အစားများသည် တိတိကျကျ
ရွေးချယ်စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘောင်းဘီတိုင်း၊ ကုတ်အင်္ကျီတိုင်း
တွင် နံပါတ်များ ရှိလေသည်။ မည်သည့်နံပါတ်ကို မည်သည့်နေ့တွင် ဝတ်
လှည့်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ဇယားတစ်ခု ရေးဆွဲထား၏။ ဖိနပ်များတွင်လည်း
အလားတူဇယား ရှိလေသည်။

ကျန်သည့် အိမ်တစ်ဆောင်လုံးတွင်လည်း ရှာရိဒန်လက်ထက်က
မသပ်ရပ်ခဲ့သမျှ ယခုအခါ အစီအစဉ်ကျန၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ရှိလှသည်။
မစ္စတာဖော့ဂ်၏ အိပ်ခန်းတွင်း၌ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံး ရှိလေသည်။ အိမ်ထဲ
တွင် မည်သည့်လက်နက်မှ မရှိပါ။ စစ်သားကိုင်လည်း မရှိပါ။ အိမ်ရှင်
သည် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို
အရာရာတိုင်းက ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

အခန်း [၃]

တန်ဖိုးကြီးသော အာလာပသလာပ

ဖိလိယက်ဖောဂ်သည် သူ့အိမ်မှ (၁၁) နာရီခွဲတွင် ထွက်ခဲ့သည်။ ညာခြေကို (၅၇၅) လှမ်း၊ ဘယ်ခြေကို (၅၇၆) လှမ်း လှမ်းမိသောအခါတွင် သူသည် ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ဤအဆောက်အဦကြီးကား လန်ဒန်မြို့၏ နာမည်ကျော် ပေါလ်မောလမ်းမကြီးတွင် တည်ရှိ၍ ၎င်းကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်သိန်းနှစ်သောင်းခန့် ကုန်ကျပေ လိမ့်မည်။

မစ္စတာဖောဂ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင် သွား၏။ ထမင်းစားခန်း၏ ပြတင်းပေါက် (၉) ပေါက်သည် လှပသော ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ဖွင့်ထားလေသည်။ သစ်ရွက်များသည် ရာသီအလျောက် ရွှေဝါရောင်ပျော့နေကြသည်။ ထိုင်နေကျနေရာတွင် ထိုင်၍ သူသည် နေ့လယ်စာ စားသောက်လေသည်။ နေ့လယ်စာမှာ ငါးချဉ်ရေ၊ အမဲကင်၊ သစ်သီးယို၊ ဒိန်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက် ဖြစ်လေသည်။

(၁၂) နာရီ (၄၇) မိနစ်တွင် သူသည် ကျက်သရေပြည့်ဖြိုးသော ဧည့်ခန်းဆောင်သို့သွား၏။ နံရံများတွင် ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုတွင် သူသည် (၃) နာရီ (၄၅) မိနစ်ထိ 'တိုင်းမ်စ်' သတင်းစာကို ဖတ် ၏။ ထို့နောက် ညနေထုတ် 'စတင်းဒတ်' သတင်းစာကို ညစာစားချိန်အထိ

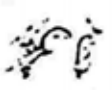
ဖတ်၏။ (၆) နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀) အလိုတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဧည့်ခန်း သို့ပြန်လာပြီး 'ခရော်နီကယ်' ကို ဖတ်ပြန်၏။

မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

နောက်နာရီဝက်ကြာသောအခါတွင် အသင်းဝင်အမြောက်အမြား သည် ရောက်လာကြပြီး မီးဖိုဘေး၌ စုနေကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ မစ္စတာဖော့ဂ် ၏ ဝှစ်ဖဲကစားဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။ သူ့လိုပင် ဝှစ်ဖဲစွဲသူများဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဂုဏ်သရေရှိ လူချမ်းသာ အသင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။ အင်ဂျင် နီယာ အင်ဒရူးစတူးဝပ်၊ ဘဏ်တိုက်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသော ဂျွန်ဆူလီဗန်နှင့် ဆင်မြူရယ်ဖော်လင်တင်၊ ဗြစ်စကပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မတ်ဖလင်နက်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည် ဘဏ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဂေါ်သီယာရပ်ဖ် တို့ဖြစ်ကြ သည်။

“ဒီမယ် .. ရပ်ဖဲ၊ ခိုးမှုက ဘယ့်နှယ်တဲ့လဲ”
တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ ၎င်းတို့အားလုံးသည် လွန်ခဲ့သည့်

သုံးရက်၊ စက်တင်ဘာ (၂၉) ရက်နေ့ကဖြစ်ပွားခဲ့သော ခိုးမှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ပေါင် (၅၅,၀၀၀) ခန့်တန် ဘဏ်ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကြီးကို ငွေကိုင်ချုပ်စားပွဲပေါ်မှ ယူသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ပြောဆိုနေကြပေသည်။ ဝှစ်ကစားသည်အထိ ၎င်းတို့သည် သူခိုးကို ဖမ်းမိနိုင်သည့်အလားအလာ ရှိကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြ၏။

“သူခိုးဟာ လွတ်နိုင်စရာလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူ့အတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး”

ဟု အင်ဒရူးစတူးဝပ်က ပြောလိုက်သည်။ တိုင်းပြည်မှ သူခိုးလွတ်မြောက်ထွက်ပြေးမသွားနိုင်စေရန် သင်္ဘောဆိပ်ကြီးတိုင်းတွင် စုံထောက်များ လွှတ်ထား၏။ ၎င်းပြင် ဆုငွေ ပေါင် (၂,၀၀၀) လည်း ထုတ်ထားသေး၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ သွားပုန်းမနေနိုင်ဘူး”
ရပ်ဖ်က ပြောသည်။ ဤတွင် စတူးဝပ် က ...

“ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

မစ္စတာဖော့ဂ် က ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့ ဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ အခု ကမ္ဘာကြီးက သေးလာလို့လား”

စတူးဝပ် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မစ္စတာဖော့ဂ် ပြောတာ ကျုပ်သဘောတူတယ်၊ ခုဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာကထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပတ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူခိုးကို ဖမ်းဖို့လွယ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

ရပ်ဖ် က ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို အသွားအလာမြန်တော့ သူ့အဖို့ ပိုပြီး လွတ်နိုင်တာပေါ့”

“မစ္စတာစတူးဝပ်၊ ခင်ဗျားအလှည့်”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလိုက်၏။ သို့သော်လည်း နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေသော စတူးဝပ်သည် ဘဝင်မကျပါချေ။

“ကမ္ဘာကြီးက ငယ်လာပြီလို့ ခင်ဗျားတို့ပြောတာ မှန်ချင်မှန်ပေမယ့် အနည်းဆုံး သုံးလတော့ ပတ်ရမယ်ဗျာ”

“ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ပတ်နိုင်တယ်ဗျာ”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ ရက်ရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ပတ်နိုင်တယ်၊ ရိုသယ်နဲ့ အလာဟာဘတ် မီးရထားလမ်းဖွင့်လိုက်ပြီလို့ မောနင်းခရော်နီကယ် ထဲမှာ ခရီးစဉ်အသေးစိတ်ဖော်ပြထားတယ်”

ဂျွန်ဆူလီဗန်က ဤသို့ပြော၍ သတင်းစာကို ဖတ်ပြသည်။

လန်ဒန်မှ စူးအက်သို့ ရထားနှင့် သင်္ဘောဖြင့် (၇) ရက်၊ စူးအက်မှ ဘုံဘောသို့ သင်္ဘောဖြင့် (၁၃) ရက်၊ ဘုံဘောမှ ကာလကတ္တားသို့ မီးရထားဖြင့် (၃) ရက်၊ ကာလကတ္တားမှ ဟောင်ကောင်သို့ သင်္ဘောဖြင့် (၁၃) ရက်၊ ဟောင်ကောင်မှ ယိုကိုဟားမားသို့ သင်္ဘောဖြင့် (၆) ရက်၊ ယိုကိုဟားမားမှ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ သင်္ဘောဖြင့် (၂၂) ရက်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ နယူးယောက်သို့ သင်္ဘောဖြင့် (၇) ရက်၊ နယူးယောက်မှ လန်ဒန်သို့ သင်္ဘောနှင့် ရထားဖြင့် (၉) ရက်၊ စုစုပေါင်း (၈၀) ရက်။

“အင်း ... ရက်ရှစ်ဆယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရာဥိ ဥတုမကောင်းတာတို့၊ သင်္ဘောပျက်တာတို့တော့ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

အင်ဒရူးစတူးဝပ်က မေးလိုက်သည်။

“အားလုံး ထည့်တွက်ပြီးသား”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ဖြေလိုက်သည်။ သူက ဝှစ်ကို ဆက်ကစား သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ဖဲကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လေပန်းနေကြ ၍ဖြစ်၏။

“နိုင်ဖဲ နှစ်ချပ် ..”

သူက ပြောပြီး ဖဲများကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

အင်ဒရူးစတူးဝပ် ကုလားဖန်ထိုးရမည့်အလှည့် ဖြစ်ပါသည်။

သူက ဖဲများကိုသိမ်းယူရင်း ပြောလေ၏။

“စာဆိုအရတော့ ခင်ဗျားက မှန်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကျ

တော့ဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပေါင် (၄,၀၀၀) လောင်းချင်စမ်းလှတယ်ဗျာ”
“လက်တွေ့မှာလည်း မှန်တာပဲ မစ္စတာစတူးဝပ်၊ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးစဉ်ပဲ”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သွားကြည့်ပါလား”

“ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားစရိတ်နဲ့ သွားမှာနော်”

“ပေါက်တိပေါက်ရှာတွေဗျာ၊ လာ .. ကျုပ်တို့ ဖဲပဲ ပြန်ကစားရ အောင်”

အင်ဒရူးစတူးဝပ်က စနိုးစနောင့်နှင့် ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကုလားဖန်ထိုးဦး၊ ဖဲဝေတာ မှားနေတယ်”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလိုက်သည်။ အင်ဒရူးစတူးဝပ်က တုန်ရီသော လက်များဖြင့် ဖဲများကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ချက်ချင်း ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြော၏။

“ကျွန်တော်က လောင်းမယ်ပြောရင် တကယ်လောင်းတာပဲ မစ္စတာ ဖော့ဂ်၊ ကျွန်တော် ပေါင် (၄,၀၀၀) လောင်းတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဘားရင်းဘဏ်မှာ ကျွန်တော်အပ်ထားတဲ့ငွေ ပေါင် (၂၀,၀၀၀) ရှိတယ်၊ အဲဒီပေါင် (၂၀,၀၀၀) ကို လောင်းမယ်ဗျာ”

“ပေါင် (၂၀,၀၀၀) ဟုတ်လား၊ မမျှော်လင့်တဲ့ နှောင့်နှေးမှုတစ်ခု တည်းနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ရုံးသွားမယ်နော်”

ဂျွန်ဆူလီဗန်က ပြော၏။

“မမျှော်လင့်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ မရှိပါဘူး”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဂဏန်းတွက်ပြထားသလို မီးရထားကနေ သင်္ဘော၊ သင်္ဘောကနေ မီးရထားကို ခုန်ကူးရမှာနော်”

“ဂဏန်းတွက်ပြထားသလိုပဲ ခုန်ကူးမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား နောက်နေတာလား”

တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ ယခုအခါ အားလုံးက စိတ်ဝင်

စားလျက်ရှိချေပြီ။

“လူကြီးလူကောင်းစစ်စစ်တစ်ယောက်က အလောင်းအစား အကြောင်းပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မနောက်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကို ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါ့ထက်လျော့ပြီးပတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့မဆို လောင်းမယ်၊ ရက်ပေါင်း (၈၀) ဟာ နာရီပေါင်း (၉၂၀) ရှိတယ်၊ မိနစ်ပေါင်း (၁၁၅,၂၀၀) ရှိတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ စိန်ကြမလား”

သူ့မိတ်ဆွေများအားလုံးက စိန်ကြသည်။ သူ့လောင်းကြေးငွေ (၂၀,၀၀၀) ပြည့်ရန် တစ်ယောက်လျှင် (၄,၀၀၀) စီလောင်းကြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒိုဗာရထားဟာ (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်မှာ ထွက်မယ်၊ အဲဒီရထားနဲ့ ကျုပ်လိုက်သွားမယ်”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလိုက်၏။

“ကနေ့ည ...”

စတူးဝပ်က မေး၏။

“ကနေ့ညပဲ ။”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ပြန်ပြောပြီး အိတ်ဆောင်ပြကွဒိန်ကို ထုတ်ကြည့်၏။

“ကနေ့ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ ကျွန်တော်ဟောဒီအခန်းထဲကို ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်၊ စနေနေ့ည (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်အရောက် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်မလာရင် ဘဏ်မှာရှိတဲ့ငွေ (၂၀,၀၀၀) ခင်ဗျားတို့ ပိုင်ပြီပဲ၊ ဟောဒီမှာ ချက်လက်မှတ်”

အလောင်းအစားစာချုပ်တစ်ခုရေးပြီး အသင်းသား ၆ ယောက် လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်၊ စတူးဝပ်၊ ဖော်လင်တင်၊ ဆူလီ ဗန်၊ ရပ်ဖ်နှင့် ဖလင်နန်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် ပကတိ တည်ငြိမ်စွာရှိနေ၏။ သူသည် ရှိသမျှ စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို လောင်းကစား၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ခရီးစရိတ် ပြုလုပ်ရ ပေမည်။ တစ်ဖက်တွင်ကား သူ့မိတ်ဆွေများသည် လိပ်ပြာမသန်ဘဲ ရှိနေ ကြ၏။ အကြောင်းမှာ အလောင်းအစားသည် တစ်ဖက်သတ်ကျပြီး မမျှတ ဟု သူတို့က တွက်ဆကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဤအချိန်တွင် (၇) နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခရီးသွားရေး အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်ကို ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဝိုင်းသိမ်းမလားဟု မစ္စတာ ဖော့ဂ်အား မေးကြသည်။

“ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပဲ”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က ပြန်ပြော၏။

“ဒိုင်းယားမွန်းက နိုင်ဖဲ မစ္စတာစတူးဝပ်၊ ခင်ဗျား စရမှာ ..”

သူက ဖဲဝေပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း [၄] ပါဆီပါတောက် မင်သက်မိခြင်း

(၇) နာရီ (၂၅) မိနစ်တွင် ဖိလိယက်ဖောက်သည် မိတ်ဆွေများထံမှ ခွင့်တောင်း၍ ကလပ်မှ ပြန်ခဲ့၏။ သူက ဂီနီ (၂၀) နိုင်လေသည်။ (၇) နာရီ မိနစ် (၅၀) တွင် သူ အိမ်ရောက်၏။

ပါဆီပါတောက် သည် နေ့စဉ်ဇယားကို သေသေချာချာ လေ့လာ ထား၏။ အစီအစဉ်အရဆိုလျှင် မစ္စတာဖောက်သည် အိမ်သို့ ည (၁၂) နာရီမထိုးခင် မပြန်ချေ။ သူ ဝင်လာသောအသံကို ကြားရသောအခါ ပါဆီ ပါတောက်သည် သူ့နားကိုသူ မယုံသလိုဖြစ်နေ၏။

ဖိလိယက်ဖောက်သည် သူ့အခန်းသို့တန်းသွားပြီး ထိုမှနေ၍ သူ့ တပည့်အား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ပါဆီပါတောက်က မထူးပါချေ။ သူ့အားခေါ်သည်မဟုတ်၊ အချိန် မဟုတ်။

“ပါဆီပါတောက် ..”

မစ္စတာဖောက်က ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ပါဆီပါတောက် ထသွား၏။

“မင့်ကို ငါ နှစ်ခါတောင် ခေါ်ရတယ်”

“အခု (၁၂) နာရီမှ မထိုးသေးဘဲ ..”

ပါဆီပါတောက်က လက်ထဲတွင် နာရီကိုကိုင်ထားရင်း ပြော၏။

“မထိုးသေးမှန်း ငါသိပါတယ်၊ မငှကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ တို့ (၁၀) မိနစ်အတွင်း ဒိုဗာကို သွားကြမယ်”

တပည့်သည် အကြံအိုက်သောအပြုံးကို ဖော်ပြလိုက်၏။

“ဆရာ .. တခြားကိုသွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ ကမ္ဘာလှည့်မယ်”

ပါဆီပါတောက်သည် မတ်တတ်ကျောက်ရုပ်၊ မျက်လုံးအပြူး၊ အရုပ်ကြိုးပြတ်၊ ပြီးတော့ ညည်း၏။

“ကမ္ဘာလှည့်မယ် ..”

“ရက်ရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ...”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ဖြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ တို့ ခဏလေးမှ အချိန်မဖြုန်းနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သေတ္တာတွေ ...”

“သေတ္တာမယူဘူး၊ သားရေအိတ်ပဲ တော်ပြီ၊ ငါ့အတွက် ရုပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်သုံးစုံ၊ မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲယူ၊ တို့လိုတာကို လမ်းမှာ ဝယ်မယ်၊ ငါ့မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ကော်ဇောကိုတော့ ယူခဲ့၊ တို့ လမ်းသိပ်မလျှောက် ပေမဲ့ ဖိနပ်ခိုင်ခိုင်တော့ ယူခဲ့၊ သွားတော့ ...”

ပါဆီပါတောက်က ပြန်ပြောလိုသေး၏။ သို့သော် သူကား စကား မပြောနိုင်။ သူ့အခန်းသို့ပြန်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ “အင်း ... သွားမယ်တဲ့၊ ငါကတော့ အေးအေးနေရပြီထင် နေတာ ..” ။ ထို့နောက် သူသည် ပျာယီးပျာယာ ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်တဲ့။ သူ့ဆရာ ရူးနေပြီလော။ မရူး ဟုထင်သည်။ နောက်ပြောင်သည်လော။ မဟုတ်တန်ရာ။ သူတို့သည် ဒိုဗာ သို့သွားကြမည်။ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ကာလိုင်းသို့သွားမည်။ မှန်၏။ ပဲရစ်သို့ သွားမည်။ ဤတွင်မူ အိမ်မြဲသည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်သည် ပဲရစ် မြို့တော်ထက်တော့ ပိုမသွားတန်ကောင်းပေ။

(၅) မိနစ်အတွင်း၌ ပါဆီပါတောက်သည် သားရေအိတ်ကို အသင့် ဖြစ်စေ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်လည်း အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ဘရက်ရှော၏ မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောနှင့် အထွေထွေလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဆရာသည် ချိုင်း

တွင် ညှပ်ထား၏။ ခရီးစဉ်အတွက် သိလိုရာများကို ဤစာအုပ်မှ ရရှိနိုင်ပေသည်။ သူသည် ပါဆီပါတောက်ထံမှ သားရေအိတ်ကိုယူ၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး နေရာတိုင်း၌ သုံးစွဲနိုင်သော လှပသည့် ဘဏ်ငွေစက္ကူစည်းကြီးကို ထည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာများမေ့နေသေးသလဲ”

“ဘာမှ မမေ့ပါဘူး ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအိတ်ကိုယူခဲ့၊ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်နော်၊ ပေါင်နှစ်သောင်းပါတယ်”

ပါဆီပါတောက်သည် အိတ်ကို လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ငွေများသည် ရွှေများဖြစ်ကာ လေးလံသွားသည့်နှယ် ဖြစ်၏။ ဆရာနှင့် တပည့်သည် လှေကားမှဆင်း၍ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ထွက်မိသောအခါ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ၎င်းတို့အား ‘ချားရင်းခရော့စ်’ ဘူတာသို့ လျင်မြန်စွာ သယ်ဆောင်သွား၏။ ၎င်းဘူတာမှနေ၍ ဒိုဗာရထားကို စီးရမည်ဖြစ်၏။

(၈) နာရီ မိနစ် (၂၀) တွင် မြင်းရထားသည် ဘူတာရုံသို့ ရောက်၍ ပါဆီပါတောက်သည် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ဆရာလည်း လိုက်ဆင်း၍ ရထားခကိုပေး၏။ ဤအချိန်တွင် သူတောင်းစားမတစ်ယောက်သည် ဖိနပ်မပါဘဲ ရွှံ့ထဲတွင်ရပ်လျက် ဘေးမှ ကလေးတစ်ယောက်ကိုထားကာ တောင်းရမ်းလျက်ရှိ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဖဲနိုင်လာသော ဂီနီ (ရွှေဒင်္ဂါးပြား) နှစ်ဆယ်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ သူတောင်းစားအား ပေးလိုက်၏။

“ရှေ့ .. မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ငါသဘောကျတယ်”

ပါဆီပါတောက်သည် ဤစကားကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့ဆရာအား ချစ်သွားသည်။ မစ္စတာဖော့ဂ် နှင့် သူသည် ပလက်ဖောင်းကြီးသို့ လျှောက်သွားကြ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ် က သူ့အား ပဲရစ်သို့ ပထမတန်းလက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ခိုင်းသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖိလိယက်ဖော့ဂ် သည် ပြုပြင်ရေးကလပ်အသင်းသားများအား ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွားပြီ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်တွေက ခင်ဗျားတို့ကို သက်သေခံ လိမ့်မပေါ့ဗျာ”

“ဒါ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားစကားကို လူကြီး လူကောင်းစကားအဖြစ် လက်ခံပါတယ်”

ရပ်ဖိက ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“သက်သေခံပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြော၏။

“ခင်ဗျား ပြန်ရောက်ရမယ့်နေ့ကို မှတ်မိတယ်နော်”

အင်ဒရူးစတူးဝပ်က မေး၏။

“ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်အတွင်း ..”

ဖိလိယက်ဖော့ဂ် က ပြန်ပြော၏။

“(၁၈၇၂) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်၊ စနေနေ့ည (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်၊ ကဲ .. အားလုံး သွားမယ်”

(၈) နာရီ (၄၀) မိနစ်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်နှင့် သူ့တပည့်တို့သည် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ကြ၏။ (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်တွင် ဥဩသံစူးစူး တစ်ချက်ကြားရပြီး ရထားစထွက်လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ညသည် မှောင်၍ မိုးများရွာသွန်းနေ၏။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ ပါဆီပါတောက်ကား ဖြစ်ပျက်လေသမျှတို့ကြောင့် ယခုထက်တိုင် မအူမလည်ရှိနေပြီး သားရေအိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထား၏။ ရုတ်တရက် သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ ..”

မစ္စတာဖော့ဂ်က မေး၏။

“ကျွန်တော် ပျာတာ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်”

“ဘာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်အခန်းထဲက မီးမငြိမ်းခဲ့မိဘူး”

“အင်း .. ဒီလိုဆိုရင် မင်းစရိတ်နဲ့ မီးလင်းနေမှာပေါ့”

အခန်း [၅] ကမ္ဘာ့အမြင်

လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်လာသောအခါ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် သူ့ခရီးမှ ဘာဖြစ်မည်ကို စိတ်လည်းမဝင်စား၊ စိတ်လည်း မလှုပ်ရှားပါပေ။ အလောင်း အစားအကြောင်းသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြုပြင်ရေးကလပ်အသင်းသား များအကြားဝယ် အာရုံစူးဝင်လျက်ရှိ၏။ နိုင်ငံအတွင်းရှိ သတင်းစာတိုင်းမှာ ပင် ဤအကြောင်းကို ဖတ်ကြရ၏။

ပထဝီနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်များ စိတ်ဝင်စား တတ်ကြောင်းကို လူတိုင်း သိပေသည်။ ဤကမ္ဘာလှည့်ခရီးအကြောင်းကို နေရာတိုင်းတွင် ထက်ထက်သန်သန်နှင့် အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုံနေကြ၏။ ယောက်ျားအချို့သည် ဖိလိယက်ဖော့ဂ်ဘက်မှ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အများစုကား သူ့အား ဆန့်ကျင်လေသည်။ ရက်ရှစ်ဆယ်အတွင်း ကမ္ဘာကို ပတ်မည်မှာ မဖြစ်နိုင်ရုံသာမက အရူးထခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်အား အထူးယုံကြည်ကြသူများကတော့ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ သတင်းစာများတွင် သူ၏ လှပသောမျက်နှာကို ဖော်ပြလိုက် ကတည်းက အထူးတလည် ထောက်ခံလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး၌ကား 'ပထဝီအသင်း အစီရင်ခံစာ' တွင် ဆောင်းပါး

ရှည်ကြီး ပါရှိလာလေတော့၏။ ဤဆောင်းပါးတွင် အစဉ် ပြဿနာကို ထောင့်အသီးသီးမှ ချဉ်းကပ်ကြည့်၍ နေက်ဆုံးကျမှ အရူးထခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုထား၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်အား အားလုံးက ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြောင်း၊ လူအများနှင့် သဘာဝ၊ ခေါင်းတွဲပျက်ခြင်း၊ လမ်းချော်ခြင်း၊ မုန်တိုင်းမိခြင်း၊ မြူဆိုင်းခြင်းတို့က တားဆီးနှောင့်ယှက်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်းပါး ရှင်က နိဂုံးချုပ်ထား၏။ သင်္ဘောတိုင်း၊ ရထားတိုင်းသည် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အချိန်မှန်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရထားများသည် အိန္ဒိယကိုဖြတ်ရန် အနည်းဆုံး သုံးရက် ကြာပေသည်။ အမြန်ဆုံး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများပင်လျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နောက်ကျတတ်ပေသည်။ သူသည် သင်္ဘောတစ်စီးကို နာရီအနည်း ငယ်လေး နောက်ကျ၍ လွတ်သွားခဲ့လျှင် နောက်တစ်စီးကို ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

ဤဆောင်းပါးက အတော်လှုပ်ရှား စိတ်ဝင်စားစေပါသည်။ သတင်းစာတိုင်းလောက်က ကူးယူဖော်ပြကြသည်။ စာဖတ်သူတိုင်းလောက် ကို လွှမ်းမိုးလေသည်။ အင်္ဂလိပ်များသည် လောင်းစားလိုကြသည့်အလျောက် တစ်ပြည်လုံးသည် အများအပြား လောင်းစားကြလေ၏။ အချို့က မစ္စတာ ဖော့ဂ်အား ထောက်ခံ၍ အချို့က ဆန့်ကျင်၍ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် လောင်း ကြေးငွေစုစုပေါင်း အများအပြားကြီး ဖြစ်နေပါတော့၏။ ယခုအခါတွင် လူတိုင်းက သူ့အားဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြ၏။ သူ့အားဆန့်ကျင်၍ အကျောပေး မှုမှာလည်း ငါးလေးတစ်လေးမှစ၍ တစ်ရာလေးတစ်လေး အထိ ဖြစ်သွားပါ တော့၏။

မစ္စတာဖော့ဂ်အား စွဲစွဲမြဲမြဲ ထောက်ခံနေသူတစ်ယောက်မှာ လော့ဒ် အယ်လ်ဘမ်မရယ် ဖြစ်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား သွက်ချာပါဒလိုက်နေ၍ ကုလားထိုင်မှ မထနိုင်သဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ပတ်သာ ပတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် နှစ်နှစ် လောက်ကြာချင်ကြာပစေ၊ သူ့ရှိသမျှစည်းစိမ် အကုန်လောင်းမည့်လူကြီး ဖြစ်၏။ သူက ဖိလိယက်ဖော့ဂ်ဘက်မှ ပေါင်ငါးထောင် လောင်းထား၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူ့အား မိုက်မဲသည်ဟုပြောလာလျှင် သူက အောက်ပါ အတိုင်း ရှင်းရှင်းလေး ပြန်ပြော၏။

“သူ့လုပ်ငန်း အောင်မြင်ခဲ့ရင် ဒါမျိုးကို အင်္ဂလိပ်တွေက ပထမဆုံး

စလုပ်နိုင်လို့ ကောင်းတာပေါ့”

သို့ရာတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်အား ထောက်ခံသူများသည် နည်းသည် ထက် နည်းပါးလာလေသည်။ မစ္စတာဖော့ဂ် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် (၇) ရက်ကြာသောအခါတွင် အောက်တိုဘာလ (၉) ရက်နေ့၌ ပြဿနာပေါ် လာလေ၏။ ထိုပြဿနာကြောင့် ဤထူးဆန်းသော စွန့်စားခန်းအတွက် ထပ်မံလောင်းကစားမှုများ လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကြေးနန်းတစ်စောင် လက်ခံရရှိ လေသည်။ စူးအက်မှ ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ ...

ကျွန်တော် ဘဏ်သူခိုး ဖိလိယက်ဖော့ဂ် နောက်လိုက်နေသည်၊ ဘုံဘောတွင် ဖမ်းဝရမ်းပို့ပါ ...

စုံထောက် ဖစ်

ဤကြေးနန်းသည် ချက်ချင်းပြန်သွား၏။ ၎င်း၏အကျိုးသက် ရောက်မှုသည် လတ်တလောပင် ဖြစ်၏။ မစ္စတာဖိလိယက်ဖော့ဂ် သည် လူကြီးလူကောင်းဘဝမှလျှော့၍ ဘဏ်သူခိုးအဖြစ်သို့ ရောက်ရလေပြီ။ သူ့ ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်၏။ ခိုးမှုဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ငွေကိုင်စားပွဲနားတွင် မြင်လိုက်ရသော လူ၏ပုံပန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၏။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုက အစပြန်ကောက်ကြ၏။ သူကား တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ လူအများနှင့် မရော။ ပြီးတော့ ရုတ်ခြည်း ခရီးထွက်သွားသည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးစဉ်ကို မစ္စတာဖော့ဂ် က ထွင်လိုက်ကြောင်း ထင်ရှား နေပေပြီ။ ဤခရီးအတွက် အရမ်းစွတ်၍ လောင်းစားလိုက်ခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်စုံထောက်များအား မျက်ခြည်ဖြတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်း အတွက် ဖြစ်၏။

အခန်း [၆] စုံထောက်ကြီး စိတ်မရှည်ခြင်း

ဖိလိယက်ဖောဂ် ခရီးထွက်ပြီးနောက် (၇) ရက်အကြာ အောက်တိုဘာလ (၉) ရက်နေ့တွင်ဖြစ်၏။ ပီအင်အိုကုမ္ပဏီမှ 'မွန်ဂိုးလိယား' သင်္ဘောသည် ပို့ဆက်မြို့မှနေ၍ စူးအက်တူးမြောင်းကိုဖြတ်လျက် စူးအက်မြို့သို့ နံနက် (၁၁) နာရီအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာပေမည်။ မွန်ဂိုးလိယားသည် ပီအင်အိုကုမ္ပဏီတွင် အမြန်ဆုံးသင်္ဘော ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဘရင်ဒီဆီမှ ဘုံဆာမြို့သို့ စူးအက်တူးမြောင်းကိုဖြတ်လျက် မှန်မှန်ကြီး သွားလာလျက် ရှိပါသည်။ ဤလမ်းသည် ဥရောပမှ အိန္ဒိယသို့ သွားလာရာတွင် လမ်းဟောင်းထက် တစ်ဝက်မျှ တာတိုသွားလေသည်။ လမ်းဟောင်းမှာ ဝှက်ဟုတ်အငူမှ ပတ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

စူးအက်ဆိပ်ကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှစ်ယောက်သည် သင်္ဘောကို စောင့်ဆိုင်းနေသော သင်္ဘောကျင်းအလုပ်သမားများနှင့် ခရီးသည်များကြားတွင် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ စူးအက်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်ကောင်စစ်ဝန် ဖြစ်သည်။ သူသည် နေ့စဉ်ပင် စူးအက်တူးမြောင်းကိုဖြတ်သွားသည့် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများအား တွေ့ရသည်။ သူ့ရုံးသည် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရာနှင့် မဝေးပါပေ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ လူပိန်ပိန်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် စိုးရိမ်သောကနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

လူးလာခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ သူ့နာမည်မှာ ဖစ် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဖစ် ကား အင်္ဂလန်ပြည် ဘဏ်ခိုးမှုကြီးနောက် သူခိုးလွတ် မြောက်မပြေးစေရန် သင်္ဘောဆိပ်ကြီးများသို့ လွှတ်ထားသော အင်္ဂလိပ် စုံထောက်များအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ ခရီးသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောရန်မကင်းခဲ့လျှင် မစ္စတာဖစ်သည် ဖမ်းဝရမ်း မရမချင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်ပါနေရမည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က မစ္စတာ ဖစ်ထံသို့ အလိုရှိသောလူ၏ ပုံပန်းကို ပေးပို့ခဲ့၏။ သူကား ယခုအခါ မွန်ဂိုး လီယားသင်္ဘောကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

“သင်္ဘောဆိုက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူးနော်”

မစ္စတာဖစ်က ဆယ်ကြိမ်မြောက်အဖြစ် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မစ္စတာဖစ်၊ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး၊ သင်္ဘောဟာ မနေ့ က ပို့ဆက်မှာရှိတယ်၊ တူးမြောင်းရဲ့ မိုင်ကိုးဆယ်ခရီးကို သင်္ဘောဟာ မြန် မြန်ကြီး ဖြတ်လာမှာပါ၊ ဒီသင်္ဘောဟာ ဆုငွေ (၂၅) ပေါင်ကိုတော့ လက် လွှတ်မခံဘူး၊ အဲဒီဆုငွေက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောစောပိုရောက်တဲ့အချိန် အတွက် ပေးတာပဲ”

ကောင်စစ်ဝန်က ပြန်ပြောလေ၏။

“မွန်ဂိုးလီယားဟာ ဘရင်ဒီဆိက တိုက်ရိုက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ အိန္ဒိယပို့မယ့်စာတွေတင်ပြီး စနေနေ့ညနေ (၅) နာရီက ထွက်လာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပုံသဏ္ဍာန်ရထားတဲ့လူကို သင်္ဘောပေါ်ပါလာတဲ့တိုင် ခြေရာကောက် နိုင်ပါ့မလား၊ သူဟာ ကျုပ်သဘောမတော့ လူရိုးတစ်ယောက်ပဲ”

“အထက်တန်းစားသူခိုးတွေဟာ အမြဲတမ်း လူရိုးတွေလို့ ထင်ရ တယ်၊ သူခိုးရုပ်ပေါက်နေတဲ့လူတွေကတော့ အထူးသတိထားလုပ်ကြရ တယ်၊ နို့မို့ရင် အဖမ်းခံကြရမှာ၊ အမြင်ရိုးတဲ့ လူဆိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ က ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါဟာ အခက်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုပဲ၊ စုံထောက်လုပ်ငန်းဆိုတာ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ အနုပညာ တစ်ရပ်ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားဟာ အတော်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေရ

တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ခုဟာက ဧရာမခိုးမှုကြီးပဲ”

“အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ပေါင် ငါးသောင်းငါးထောင်တောင် အခိုးခံ ရပြီး ဆုငွေက ပေါင်နှစ်ထောင်၊ ပြီးတော့ ပြန်ရငွေထဲက ငါးရာခိုင်နှုန်းကို လည်း ရဦးမယ်၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ခဏခဏရတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူခိုးဟာ မွန်ဂိုးလိယားပေါ်မှာသာ ပါလာခဲ့ရင် ကျွန်တော့် လက်က လွတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ မွန်ဂိုးလိယား ဆိုက်ကပ်ရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ကုန် သည်များ၊ သင်္ဘောသားများနှင့်အတူ ကူလီများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ ကြလေသည်။ စူးအက်မြို့သည် နေရောင်တွင် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ သင်္ဘောဆိပ်ခံသည် ကိုက်နှစ်ထောင်ခန့်ဖြန့်လျက် ရှိလေသည်။ တံငါလှေ များနှင့် ကမ်းရိုးတန်းယာဉ်များသည် ပင်လယ်နီရေပြင်တွင် မြင်တွေ့ ကြရ သည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်း ညောင်းနေပြီဖြစ်သော ရှေးဟောင်းလှေကြီးများ ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဆိပ်ကမ်းနာရီသည် ဆယ်နာရီခွဲပေပြီ။

“ဘုရားရေ ..၊ ဒီသင်္ဘော ဘယ်တော့များမှ လာမှာပါလိမ့်”

ဖစ်က စိတ်မရှည်စွာ ပြော၏။

“ဒီသင်္ဘော ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

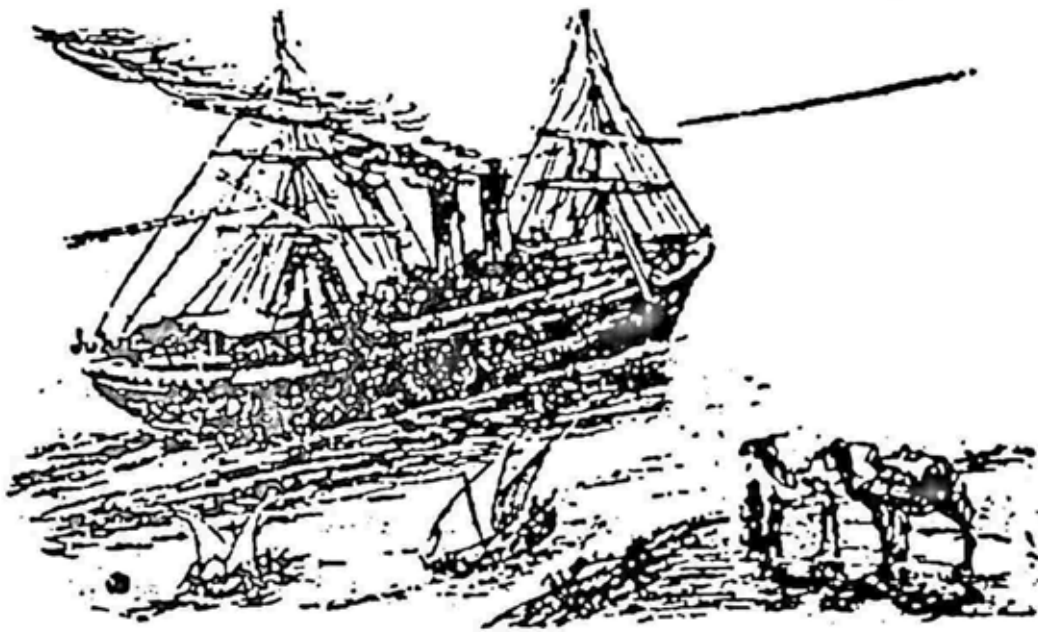
“လေးနာရီ ..”

ကောင်စစ်ဝန်က ပြော၏။

“ကျောက်မီးသွေးတင်ချိန် ကောင်းကောင်းရတာပေါ့၊ ဒီကနေ အေဒင်မြို့ကို မိုင်ထောင့်သုံးရာ ဝေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်းမီး လုံလုံလောက် လောက် တင်သွားရမယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကောင်စစ်ဝန်သည် ကပ်နေသော သူ့ရုံးသို့ ပြန်သွား၏။

သင်္ဘောဥသြသံ ကြားရသည်။ မကြာခင်မှာပင် သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းသည် တူးမြောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကြားမှ ညင်သာစွာ လျှောဆင်းလာ နေသည်ကို မြင်ရ၏။ (၁၁) နာရီတိတိတွင် သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းရေပြင် ၌ ကျောက်ချလိုက်လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် အတော်များများ

တူးမြောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကြားမှ လျှောဆင်းလာသည်ကို

ပါလာပုံရလေသည်။ တချို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ပင်နေပြီး မြို့၏ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေကြ၏။ အချို့ကမူ သင်္ဘောဘေးသို့လာနေသော လှေကလေးများဖြင့် ဆိပ်ခံသို့ ကူးလာကြလေသည်။

မစ္စတာဖစ် စောင့်ကြည့်နေစဉ်တွင် ကမ်းပေါ်သို့တက်လာသော ခရီးသည်များအနက်မှ လူတစ်ယောက်သည် ဆူညံစွာ အလုပ်ခေါ်နေသော ကူလီများအား တိုးဝှေ့၍ သူ့ထံသို့လာနေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်ခု ကိုင်ထား၏။ သူက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို မေးလေ၏။

ဖစ်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့လက်များသည် ဤသို့ ဖတ်ရှုနေစဉ်တွင် တုန်နေ၏။ အကြောင်းမှာ ခရီးသည်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် သူ သတင်းရထားသော သူခိုး၏ပုံပန်းနှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေ၏။

- “ဒါ ခင်ဗျားဟာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”
- “ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ဟာပါ၊ သူက သင်္ဘောပေါ်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ်”
- “ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ သက်သေ

ခံအမှတ်အသားတွေ ပြဖို့ပဲ၊ ရုံးက ဟောဟိုမှာ၊ နီးနီးလေးပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ဆရာကိုခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကမ်းပေါ်ကိုမတက်ချင်ဘူး”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် သူသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း [၇]

ရဲအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသုံးမဝင်ခြင်း

စုံထောက်ကြီးသည် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့သွား၍ ကောင်စစ်ဝန်အား အမြန်တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့လူတော့ မွန်ဂိုးလိယားပေါ်မှာ ပါနေပြီဆိုတာ အတော်ကြီးကို ခိုင်လုံနေပြီ”

ထို့နောက် သူသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အကြောင်းကို ပြောပြ လေ၏။

“ဒီမယ် မစ္စတာဖစ်၊ သူဟာ သူခိုးဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်ရုံးကို လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ခြေရာလက်ရာထားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဒီလိုဖြစ်သွားရုံတင်ဆိုရင်တော့ ပြည်ဝင်လက်မှတ် ယူဖို့မလိုပါဘူး”

“သူ လာပါလိမ့်မယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော်ထင်တဲ့လူစားမျိုးဆိုရင် လေ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေဟာ အသုံးတစ်ခုပဲရပါတယ်၊ လူကောင်းတွေ အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး လူဆိုးတွေအတွက် အကူအညီပဲ၊ သူ့နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်ဟာ အားလုံး မှန်ကန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လိုလား တာကတော့ သူ့ကို ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ် မပေးပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲ၊ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က မှန်နေရင်တော့ ကျုပ်က ဘယ်ငြင်းနေနိုင်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ ဒီလူကို ဒီမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားထားရလိမ့်မယ်၊ လန်ဒန်က ဝရမ်းကို စောင့်နေတုန်းမှာပေါ့”

“ဒါက ခင်ဗျားအလုပ်ပဲ မစ္စတာဖစ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြည်ဝင် လက်မှတ်ကိုတော့ ဘယ်မပေးဘဲထားလို့ဖြစ်မလဲ”

ဤစဉ်တွင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ရုံးစေက လူ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုကား စုံထောက်ကြီးသည် ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ ထိုသူကား သူနဲ့ စကားပြောခဲ့သူဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူပါ လာသူကား သူ့ဆရာဖြစ်၏။ ဆရာသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကောင် စစ်ဝန်အားပေး၍ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို တောင်းခံလေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုယူ၍ အတွင်း၌ပါသော အသေးစိတ်အချက်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေ၏။ ဤအချိန်တွင် ဖစ်က လူစိမ်းအား အခန်းထောင့်မှနေ၍ ကြည့်နေ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်က သူ့အမည်၊ သူ့အရပ်၊ သူ့ခရီးလမ်းဆုံး ဘုံဘောဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဝန်ခံနေသည်ကို သူ ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် ကောင်စစ်ဝန်က ပြော၏။

“ခုအခါမှာ ပြည်ဝင်လက်မှတ် မလိုတော့ဘူး၊ ဒီမှာဆိုရင် ခရီးသည် တွေကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အပြမခိုင်းတော့ဘူး”

“ဒါကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ပြည်ဝင်လက်မှတ်ကို တောင်းနေတာဟာ ကျွန်တော် စူးအက်ကိုဖြတ်သွား ကြောင်း သက်သေပြချင်လို့ပါပဲ”

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောပြန်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကောင်စစ်ဝန်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ် တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကာ နေ့စွဲတပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရုံးတံဆိပ်ကို ရိုက် နှိပ်လေသည်။

မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ကျသင့်ငွေကိုဆောင်၍ အရိုအသေပေးကာ ထွက်သွားလေ၏။ ပါဆီပါတောက်က နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ သူဟာ ကျုပ်အဖို့တော့ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် လူရိုး လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ကောင်စစ်ဝန်က စုံထောက်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ခံရမှာက သူဟာ သူ့ခိုးရဲ့ပုံပန်းနဲ့တူတယ်ဆိုတာပဲ၊ ကျွန်တော် သေချာအောင် ထပ်လုပ်ပါဦးမယ်၊ သူ့တပည့်ကတော့ သူ့ဆရာထက် စကား ဖွာမယ့်လူပဲ၊ သွားပါဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဆိပ်ခံသို့ပြန်၍ ပါဆီပါတောက် အား အမိန့်များပေးပြီးနောက် လှေတစ်စင်းနဲ့ သင်္ဘောသို့ ပြန်သွားလေ၏။ သူ့အခန်းသို့ပြန်ကာ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ခရီးစဉ်၏အသေးစိတ်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်၊ ည (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်၊ လန်ဒန်မှထွက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ အောက်တိုဘာလ (၃) ရက်၊ နံနက် (၇) နာရီ (၂၀) မိနစ်တွင် ပဲရစ်ရောက်။

ကြာသပတေးနေ့ နံနက် (၈) နာရီ (၄၀) မိနစ်တွင် ရထားဖြင့် ပဲရစ်မှ ထွက်ခဲ့။

သောကြာ၊ အောက်တိုဘာ (၄) ရက်၊ နံနက် (၆) နာရီ (၃၅) မိနစ်တွင် တူရင်းမှထွက်။

စနေ၊ အောက်တိုဘာလ (၅) ရက်၊ ညနေ (၄) နာရီ၊ ဘရင်ဒီ ရောက်။

စနေနေ့ညနေ (၅) နာရီ မွန်ဂိုးလိယားနှင့်ထွက်။

ဗုဒ္ဓဟူး၊ အောက်တိုဘာလ (၉) ရက်၊ နံနက် (၁၁) နာရီ စူးအက် ရောက်။

နာရီပေါင်း (၁၅၈)။

နေ့ပေါင်း (၆)။

ထို့နောက် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်နေ့အထိ အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကို ကော်လံဇွဲ၍ ရေးချလေ၏။ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများသို့ ရောက်မည့်နေ့ရက်၊ အချိန်တို့ကို ဖော်ပြ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ခရီးတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တွင် အချိန်ပိုရသည်။ နောက်ကျသည် စသည်တို့အား မှတ်တမ်းရရှိပေလိမ့်မည်။ အဓိကဒေသများအဖြစ်

ဖော်ပြထားသောနေရာများကား ပြင်သစ်၊ ဘရင်ဒီ၊ စူးအက်၊ ဘုံဘော၊ ကာလ
ကတ္တာ၊ စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်၊ ယိုကိုဟားမား၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ နယူး
ယောက်၊ လီဗာပူနှင့် လန်ဒန်တို့ဖြစ်၏။ ဤပုံသေကားကျအချိန်ဇယားတွင်
မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောအချိန်စာရင်းများပါရှိ၍ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ရက်
ရှစ်ဆယ်ခရီးတွင် အသာရနေသည်။ သို့မဟုတ် အချိန်ပိုနေပြီတို့ကို အမြဲတမ်း
သိရှိနေနိုင်ပါသည်။

အောက်တိုဘာလ (၉) ရက်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စူးအက်မြို့သို့
ရောက်သည့်အချိန်ကို ရေးမှတ်နေသည်အထိတော့ သူက ရက်လည်းမပို၊
ရက်လည်း မလိုပါသေးချေ။ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲသို့ နေ့လယ်စာ ယူ
လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကမ်းပေါ်တက်၍ မြို့ကိုကြည့်ရန် စိတ်ကူး
ကား လုံးဝမပေါ်ပေါက်ပါပေ။ သူသည် တောင်ငေးမြောက်ငေးအလုပ်ကို
တပည့်များအား ကိုယ်စားကြည့်စေသည့်လူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း [၈]

ပါဆီပါတောက် သတိလွန်၍ နှုတ်ကျခြင်း

ဖစ်သည် ဆိပ်ခံပေါ်တွင်လျှောက်နေရင်းနှင့် ပါဆီပါတောက်အား
တွေ့လေသည်။ ကိုရွှေပြင်သစ်ကား လမ်းသလားရင်းနှင့် နိုင်ငံခြားရှုခင်းများ
ကို ခံစားလျက်ရှိပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ပြည်ဝင်လက်မှတ်ရရဲ့လား”

ဖစ်က သူ့ထံသို့သွား၍ မေးလေသည်။

“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
တို့က တစ်နေရာကတစ်နေရာကို မြန်မြန်ကြီးသွားနေတော့ အိပ်မက်လိုပါပဲ၊
ဒါက စူးအက်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အီဂျစ်ပြည်မှာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အာဖရိကတိုက်က အီဂျစ်ပြည်မှာပါ”

“အာဖရိကမှာ .. ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တော့ ယုံများတောင် မယုံ
ပါဘူးဗျာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးပေါက်လာပြီပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့
ပဲရစ်ကို ခရီးလမ်းဆုံးလို့ထင်နေတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ပဲရစ်ကို ဘူတာ
ရုံနှစ်ခုကြား မိုးရွာကြီးထဲမှာ မြင်းရထားပေါ်ကနေ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ မြင်လိုက်
ရတယ်လေ၊ ဟော .. ခုတော့ စူးအက်ရောက်နေပြီ”